

פה:

עין משפט
גד מצות

שם א מ"י פכ"ד מהל'
 אישות הלכה ד'
 י ב מ"י פ"א מהלכות
 מעשר הלכה ב סמג
 עשין הלח:

תוספות ישנים

[illegible]

(ו) איז מוזן זעהן אז דינה
ישלח למחרד ב"ב היה הורע
פסל אייך הסקול איז על דיו
אולי דריל בין דהארע ישאר
סקינל איז חרגלנו בשכיל
שהוא רוצה להשאיר אים

יש מותרות פרק תשיעי יבמות

במחזרת ונתתה איוב בניהו. שיכול לטוהר את בניו ע"י שפחה ואע"פ שאין יכול לטוהר את הנקבות כדאמר בסוף האומר בקידושין (דף סט.) כמה מטוהר את הנקבות כצורה היא של יקפיד ביון שיכול לטוהר את הזכרים ולאמנה לכ"ג גרושה וחלוצה לכהן הדין משמע דלא מרגלא לה מטוס פסול ורעה כפי חללים אע"פ שגני ישראל מקוה טהרה לחללות ונצני ישראל מקוה טהרה לחללים לרבי דוממאי כדבי ינאי (קידושין דף ע"ו.) מכל מקום מקפיד הוא על בניו שאינם כהנים ויבא להבדילו:

[illegible]

לא תאכל בתרומה בת ישראל מאורסת ללוי מעובד ללוי וכן בת לוי לישראל לא תאכל במעשר בת לוי מן המזבח שומרת יבם לכהן וכן בת כהן ללוי לא תאכל במעשר: **גמ'** ותהא זרה זרה מי לא אכלה במזבח אמר שמואל הא מני ר"מ היא דאמר "מעשר ראש

מפוסקין ולא מאכילין: לא האכל במעשר. בגמ' פריך זרה גופה מי
 למי לענין תרומה זרה היא. מעשר מפרש בגמ' (גמ' מי לא אכלה במע

קנסו אותו כסופה. כלומר לא קנסוהו משאר כל הנשים. והוא דקנסוהו רבנן לשניה כחובה כדי שלא תתעכב אצלו הוא דמיון דלא מיהיה לה חובה מניה שצדק ליה ונפקא אצל הכא לא תיך דממילא שצדק ליה דמיון דהוא נפסל על ידה יש קטעה ביניהם וכן כשהיא שפלת על ידו: ע"ה ר"ה וזה מ"ה מרבינו. ולמה נזכר זה? לומר דגדשה וחולסה לבסוף הדיוט

לכ"ג גרועה וחלוצה לכ"ג הדיוט
הוא מרגילה ומקסיה לישא לו חו
זניה דכין ללא איבי מופסל ואלו
זניה מופסל ואלו מופסל מדי
זכאמו הוא בלעמלו שאלה רועה
להנשא יותר מן האיש: איבא דאמר
רבי קטני לה. שנתן טעם לדבריו
מפני שכן של תורה וקסה ליה אלא
חלוצה לכ"ג ללא דאורייתא אלא
דרבנן דאמר (א) ב"י יומא (קדושין
עט.) מואשה גרועה: מרגילא דיו"ר
ומוקמין לה מדרבנן וקרא אסמכתא
בעלמא וקמני ממתינן דלית לה
מקומה: דבר דבר כיון דפסיל לה
כסרוב: דרבנן כ"י והיני דבר
אחר דקאמר: הא היא מרגלא
ליה. הואיל ואינה גרועה מחמתו
טרחא ומתדרא לישא לישראל כדי
להעלות זרעה. ואש"ג דבנה נמי
ממור דק"י (ועל ד"ה עה.) הנה אחר
פסולן אפילו הכי כיון דאיכא תקנתא
למחזירי כ"י טרפון דאמר בקידושין
ר"ה (סו.) יכולין מחזירי ליטרי
טרחא ומינבא לישראל: ולר"י
אליעזר. דפליג עליה דרבי טרפון
(סו.) ואמר ממור שגשא שפחה
והוליד בן אינו נטור מן הממזרות
בשביל עבדותו והיה עבד וממור
הא כיון דליכא תקנתא לזרעה לא
מהדרא למיפסל וזיעה דגבא
לפי שהיא מקניטתו תמיד: מחזיר
גרועו. משיבת: בעולה. פניה
לכ"ג גדול עשה איבא בתולה ויה
בעולה ואלו עשה מכלל עשה עשה
ולאו דזניה ליכא הכא דאין זונה אלא
הנבעלת ביאה אסורה: ולר"י אליעזר
עיקר. בהנא על יבמתו ועל א.
ספק סוטה. שקינא לה ומקטרה
וקא עלה בלויסרל דאורייתא דאסורה
ונטמאה שני פעמים אחד לבעול ואחד
לבעול: הא לא מרגלא ליה. דניחא
לה לשמו דרישא דלא ליפסל
מכאנה: סוטה ודא. אשח איש
שומע דאסירה ליה מדאורייתא
דכתיב (במדבר ה) והיא לא נתפשה
דמשמע הואיל ולא נאנסה אסורה.
ואי קשיא הא דמי מייב לאין כ"י
לכ"ג דפליג עליה דר"י יוסן כ"י סיפר
בפ"ק (ט"ז א.) דאמר חזרי אשר
הוטמאהו לרבות סוטה וליפוך ולר"ע
דאמר יש ממור כ"י לא פירכה הוא
דאיכא דאמר דהא אמרינן לעיל
בהחולין (תר"ט.) הכל מודין בבא על
הסוטה שזין הולד ממור: מרגילא לא
סאכל בפרומה. דמתן כ"י אלמנה

ד. כל זר לא יאכל קדש כחיי (ויקרא כב) ומעשר ראשון לאו קדש איקרי:

מסורת הש"ס

(א) וְרִיחַ יֵשׁ, חֲמִישִׁית חָזָק;
(ב) וְקָדוֹשׁן סָטָן, (ג) לַעֲלֹל
מִטָּה, (ד) וְלַעֲלֹל סָ, עוֹלָה;
(ה) לַעֲלֹל סָטָן, (ו) וְלַעֲלֹל עַד,
חֲמִישִׁית סָטָן, (ז) לְקַמֵּן
קִיבָה, (ח) וְיִקְרָא כֵלָה,
(ט) וְכִמְדַּבֵּר הָיָה, (י) לְקַמֵּן
סָטָן.

הגהות הב"ח

(א) גם' כיון דפסיל לה
מותרומה דרובגן וזה
מרגילה: (ב) שם מחזיר
גרשותו איכא בינייהו
כ"ל ותיבת משפעת
נחת: (ג) רש"י ד"ה איכא
דלמך וכו' כדלמך בעשרה.
כ"ב ומיתי לה לעיל פ"ב
דף קד:

מוסף רש"י

אפילו הלך בעלה
להשקוה. הלך בעלה
לביד הנדול והולסה
להשקוה מי המרים
שקנה לה ונחתה ואקורה
לו עד שחשש, ובא עליה
בדרך עשאה זונה.
הואיל ונעלה לפסול לה,
ואם מת אקורה לכהן

NO 2127

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones